

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. A. A.,** zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Zlínského kraje,** se sídlem Třída Tomáše Bati 44, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2018, č. j. KRPZ-68481-65/ČJ-2018-150026, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2018, č. j. 33 A 49/2018 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3400 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 12. 6. 2018 pracovníky Celní správy zastaven a kontrolován ve vozidle Volkswagen na silnici I/500 ve směru ze Slovenské republiky do České republiky v prostoru bývalého hraničního přechodu ve Starém Hrozenkově. Lustrací bylo zjištěno, že je v Schengenském informačním systému evidován jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, jelikož je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko. Posléze bylo na základě mezinárodní policejní spolupráce zjištěno, že v Rakouské republice byl žalobci uložen zákaz pobytu pro padělání zvlášť chráněných dokumentů platný do 3. 7. 2020. Žalobce byl dne 4. 8. 2017 vypovězen vzdušnou cestou do Itálie, kde měl v té době platné pracovní povolení. Toto povolení pozbylo platnosti dne 15. 5. 2018.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2018, č. j. KRPZ-68481-34/ČJ-2018-150026, rozhodl o zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění (dále jen „rozhodnutí o zajištění“). Rozhodnutí o zajištění bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 8 Azs 226/2018 – 39, zrušeno pro nepřezkoumatelnost kvůli nesrozumitelnosti způsobené rozporností výroku a odůvodnění. V rozhodnutí o zajištění totiž ve výroku žalovaný stanovil dobu zajištění žalobce na 70 dnů, zatímco v odůvodnění uvedl dobu 60 dnů.

[3] V záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to o 40 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím o zajištění, přičemž ve výroku uvedl, že celková doba zajištění se počítá od prvotního omezení osobní svobody cizince a tímto rozhodnutím se prodlužuje do 29. 9. 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o prodloužení zajištění“).

[4] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není podle krajského soudu nepřezkoumatelné ve vztahu k naplnění požadavku nezbytnosti zajištění po stanovenou dobu z hlediska kroků žalovaného, které měly vést k uskutečnění vyhoštění. Žalovaný srozumitelně a zřetelně formuloval úvahy, kterými se řídil při prodloužení zajištění žalobce. Ty se pak opírají o obsah správního spisu, který dokumentuje kontinuální snahu zjišťovat informace o průběhu přípravy a podmínkách uskutečnění vyhoštění žalobce zpět do země původu. Žalovaný vycestování žalobce neobstarává, a proto je pouze oprávněn zjišťovat stav procesu. Krajský soud vytknul žalovanému, že v napadeném rozhodnutí okolnosti procesu výkonu vyhoštění podrobněji nepopsal, ale neshledal, že by to mělo za následek nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný dostatečně odůvodnil termín vyhoštění, jelikož předběžné datum 17. 9. 2018 převzal od Ředitelství služby cizinecké policie, Odbor podpory výkonu služby, Oddělení pobytového režimu cizinců, který výkon vyhoštění zajišťuje. Tento pouze předběžný termín prodloužil o 12 dnů, což nelze považovat za nepřiměřené.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá tedy obecně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

[6] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný dostatečně neodůvodnil, jaké jednotlivé kroky byly učiněny pro realizaci vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byly kroky podnikány, čeho se podařilo dosáhnout, co je ještě třeba zařídit a nejasně byly uvedeny i okolnosti, pro které byla realizace vyhoštění naplánována ke dni 17. 9. 2018.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, jelikož obsahuje rozvinuté úvahy o složitosti samotné realizace správního vyhoštění. Při stanovení délky doby prodloužení zajištění žalovaný vycházel z předpokladů orgánu policie, který realizaci správního vyhoštění zajišťuje. Předpokládaný termín realizace vyhoštění dne 17. 9. 2018 byl skutečně dodržen a stěžovatel byl leteckým spojem Praha – Paříž - Yaoundé s policejní eskortou za účasti pověřené osoby veřejné ochránkyně práv vyhoštěn. Předpoklad doby trvání prodloužení zajištění tak byl správný a odůvodněný složitostí samotné realizace správního vyhoštění. Žalovaný shrnul, že k zajištění jakožto institutu omezujícího osobní svobodu jednotlivce přistupuje v případech, kdy účelu zákona o pobytu cizinců nelze dosáhnout jinou cestou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[9] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

III. A Vztah rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o jeho prodloužení

[10] V prvé řadě se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda má na soudní přezkum napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění vliv skutečnost, že rozhodnutí o zajištění, které napadenému rozhodnutí předcházelo, bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost kvůli nesrozumitelnosti, která spočívala v uvedení odlišné délky doby zajištění ve výroku a v odůvodnění.

[11] Napadené rozhodnutí ve svém výroku stanoví, že žalovaný stěžovateli „*podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., prodlužuje dobu trvání zajištění o 40 (čtyřicet)*

dnů od uplynutí doby trvání zajištění, stanovené rozhodnutím OCP Zlín, ze dne 14. června 2018, č.j. KRPZ-68481-34/ČJ-2018-150026. Celková doba zajištění se počítá od prvotního omezení osobní svobody cizince a tímto rozhodnutím se prodlužuje do 29. 9. 2018." V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že zajišťovací lhůta bude trvat do 29. 9. 2018.

[12] Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na povahu rozhodnutí o zajištění a napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí o prodloužení zajištění, za nezbytné vyjádřit se k otázce, zda a za jakých okolností mají vady rozhodnutí o zajištění vliv na rozhodnutí o prodloužení zajištění, jež na (prvotní) rozhodnutí o zajištění obsahově navazuje. Posouzení této právní otázky je totiž v této věci podstatné pro určení, zda je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[13] Podle § 124 odst. 3 věta třetí an. zákona o pobytu cizinců, „*je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*"

[14] Jak vyplývá z citovaného ustanovení a jak ustanovení interpretuje i ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, „*rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění*" (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS). To však nelze chápat zjednodušeně ve smyslu, že rozhodnutí o prodloužení zajištění následuje bez dalšího právní osud rozhodnutí o zajištění jemu předcházející. Jak však dále Nejvyšší správní soud uvádí, krajské soudy v několika případech dospěly k opačnému závěru při posouzení zajištění a jeho prodloužení podle § 129 odst. 1 a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení upravuje zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu obdobně jako § 124 zákona o pobytu cizinců.

[15] Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 11. 1. 2016, č. j. 4 A 108/2015 – 36, na str. 4 uvedl, že „*zjistil, že rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 1 A 103/2015-30 ze dne 30.12.2015, který nabyl téhož dne právní moci, bylo rozhodnutí o žalobcově zajištění ze dne 12.11.2015 zrušeno. Městský soud v Praze za této situace dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení zajištění nemůže samo o sobě obstát. Za této situace přisvědčil soud žalobci v tom, že jsou dány podmínky pro výjimku ze zásady přezkoumání rozhodnutí k datu jeho vydání podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. Jako rozhodující důvod pro zrušení nyní napadeného rozhodnutí soud spatřuje skutečnost, že bylo zrušeno rozhodnutí podkladové, t.j. rozhodnutí o žalobcově zajištění, a za této situace proto nemůže již obstát rozhodnutí, kterým byla doba žalobcova zajištění prodloužena. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím navazujícím, které upravuje dobu, resp. délku zajištění a nikoli rozhodnutím, které by se vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud za této situace, kdy bylo třeba zrušit žalobou napadené rozhodnutí jako rozhodnutí navazující na původní rozhodnutí o žalobcově zajištění, které bylo pravomocně zrušeno, se již dalšími námitkami nezabýval.*"

[16] Obdobně se vyjádřil i Krajský soud v Brně, který s odkazem na shora citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ve svém rozsudku ze dne 13. 7. 2016, č. j. 32 A 40/2016 - 19, na str. 6 uvedl, že „*rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2016, č. j. 32 A 32/2016-32, který nabyl právní moci dne 14. 7. 2016, bylo rozhodnutí žalované o zajištění žalobce ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPB-109042-26/ČJ-2016-060023-50 A zrušeno. Soud za této situace dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení nemůže samo o sobě obstát. Soud proto přisvědčil žalobci v tom, že jsou dány podmínky pro výjimku ze zásady přezkoumání rozhodnutí k datu jeho vydání podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Rozhodujícím důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí je skutečnost, že bylo zrušeno podkladové rozhodnutí tj. původní rozhodnutí o zajištění žalobce. Proto již nemůže obstát rozhodnutí o prodloužení zajištění, neboť jde o rozhodnutí navazující, které upravuje dobu zajištění a nejedná se o rozhodnutí, které by se primárně vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tomu, že se v posuzovaném případě jedná o podkladové rozhodnutí, nasvědčuje i postup žalované, která žalobce propustila ze zajištění na základě zrušení rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPB-109042-26/ČJ-2016-060023-50 A, ačkoliv doba zajištění stanovená v předmětném rozhodnutí uplynula již dne 4. 6. 2016 a v době vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. června byl již žalobce zajištěn na základě žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění. Soud se tedy ztotožnil s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2016, č. j. 4 A 108/2015-36.*“

[17] Městský soud tento výklad právní otázky znovu zopakoval a dále rozvedl ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 13 A 4/2018 - 41, týkajícím se dvou na sebe navazujících rozhodnutí o prodloužení zajištění, bod 8 – 10, takto: „*rozsudkem zdejšího soudu č. j. 1 A 143/2017-36 ze dne 22. 1. 2018 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobce. Za této situace zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce nemůže samo o sobě obstát, a přisvědčil žalobci v tom, že jsou dány podmínky pro výjimku ze zásady přezkoumání rozhodnutí podle skutkového a právního stavu k datu jeho vydání ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. Jak přitom vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, zásada dle § 75 odst. 1 s.ř.s. neplatí bezvýjimečně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 č.j. 7 Afs 299/2016-25, kde jsou v odst. [20] uvedeny některé typové případy, kdy se zásada dle § 75 odst. 1 s.ř.s. neuplatní). Jako rozhodující důvod pro zrušení nyní napadeného rozhodnutí soud spatřuje skutečnost, že bylo zrušeno rozhodnutí podkladové, tj. rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce ze dne 15. 12. 2017, a za této situace proto nemůže již obstát rozhodnutí, kterým byla doba žalobcova zajištění prodloužena o dalších 30 dní (byť bylo napadené rozhodnutí vydáno ještě před vydáním zmíněného rozsudku zdejšího soudu č.j. 1 A 143/2017-36). Napadené rozhodnutí je rozhodnutím navazujícím, jež upravuje dobu, resp. délku zajištění, a nikoliv rozhodnutím, které by se vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud rovněž vycházel z dosavadní judikatury – v obdobných věcech dosud rozhodly stejně jak Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2016 č.j. 4 A 108/2015-36, tak i Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 7. 2016 č.j. 32 A 40/2016-19. Zdejší soud nevidí důvodu, proč se od této judikatury v posuzovaném případě odchýlit.*“

[18] S citovanými závěry krajských soudů se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[19] V rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud v souvislosti s požadavky kladenými na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění judikoval, že „*cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn.*“ Konstatoval tedy, že v tomto smyslu je rozhodnutí o prodloužení zajištění rozhodnutím *obsahově navazujícím* na rozhodnutí o zajištění. Zdůraznil však také, že takto lze k odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění přistoupit, jen pokud nedojde ke změně skutkových okolností. „*Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvém rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.*“

[20] Tento výklad potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017 – 26: „*judikatura vztahující se k zajišťování cizinců za účelem správního vyhoštění sice v obecné rovině stanoví, že správní orgány v rozhodnutí o prodloužení zajištění již nemusí rozsáhle rekapitulovat důvody zajištění (cizinec s nimi byl obeznámen již z původního rozhodnutí o zajištění). (...)* [z]*míněné podání obsahující návrh příbuzného stěžovatele na složení finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, učiněné den po vydání prvotního rozhodnutí o zajištění, však zcela jednoznačně představovalo zcela novou skutkovou okolnost, kterou měla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě reflektovat.*“ Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že „*za situace, kdy v průběhu správního řízení existuje zcela jasný návrh směrem ke složení finanční záruky podle § 123b zákona o pobytu cizinců, povšechné vypořádání se s nemožností aplikace zvláštních opatření v rámci odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění v zásadě neobstojí. Opačný přístup správního orgánu je totiž v rozporu se zásadou individualizace tak, jak ji vymezil rozšířený senát ve výše citovaném usnesení, a především zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 - 26).*“

[21] Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze tedy dovodit, že rozhodnutí o prodloužení zajištění, ve kterém žalovaný rozhoduje o dalším trvání zajištění, není pouze rozhodnutím, které „*upravuje dobu zajištění*“, jak uvádí krajské soudy. I v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je žalovaný povinen vypořádat se s otázkou, zda podmínky zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců trvají. Ačkoliv není v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, nezbytně nutné „*okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat*“, jelikož „*cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen*“, a tudíž „*postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn*“, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění. Ostatně povinnost „*zkoumat, zda důvody zajištění trvají*“, má

žalovaný podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*po celou dobu zajištění cizince*“, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o zajištění rozhoduje. Podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno po zániku důvodů pro zajištění*“. Trváním důvodů zajištění by se proto měl žalovaný zabývat i při rozhodování o prodloužení zajištění.

[22] Lze tak uzavřít, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je v určitém ohledu rozhodnutím obsahově navazujícím na rozhodnutí o zajištění. Avšak to, zda v přezkumu samo o sobě nezávisle na předcházejícím rozhodnutí o zajištění obstojí, či zda bude následovat právní osud předcházejícího rozhodnutí o zajištění, závisí na konkrétních okolnostech případu, zejména na důvodech, pro které je rozhodnutí o zajištění zrušeno, a na tom, do jaké míry se žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabýval otázkou, zda jsou podmínky pro zajištění cizince i nadále splněny. Rozhodujícím důvodem pro zrušení rozhodnutí o prodloužení zajištění soudem proto bez dalšího nemůže být skutečnost, že bylo zrušeno rozhodnutí o zajištění cizince. Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutí o zajištění nelze v žádném případě označit za rozhodnutí *podkladové* pro rozhodnutí o prodloužení zajištění.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, jaký důsledek má zrušení rozhodnutí o zajištění pro jeho faktické ukončení. Podle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno* (...) *rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení; povinnost propustit cizince vzniká vyhlášením zrušujícího rozsudku*“. Zásadní ovšem je, zda má rozhodnutí v daný okamžik právní účinky. Ty zanikají po uplynutí doby, na kterou se cizinec zajišťuje. Zrušení rozhodnutí o zajištění v okamžiku, kdy již nemá žádné právní účinky, jelikož stanovená doba zajištění uplynula, proto nezakládá povinnost žalovaného bez dalšího zajištění ukončit a cizince propustit, pokud jeho zajištění trvá na základě pravomocného rozhodnutí o prodloužení zajištění. Další postup závisí na konkrétních okolnostech případu, zejména na důvodech, pro které je rozhodnutí o zajištění zrušeno, a na tom, do jaké míry se žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabýval otázkou, zda jsou podmínky pro zajištění cizince i nadále splněny.

[24] Touto otázkou se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017 - 36, v němž posuzoval, zda došlo k nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícím v pokračování zajištění i přesto, že jedno z rozhodnutí, na základě kterých byl zajištěn, bylo zrušeno správním soudem. Cizinec byl v uvedené věci zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V obou případech v trvání do 17. 1. 2017. Cizinec argumentoval, že žalovaný je povinen ho propustit vždy po vyhlášení rozsudku, kterým bylo zrušeno alespoň jedno z rozhodnutí, na jejichž základě je cizinec žalovaným kontinuálně omezován na osobní svobodě. Nejvyšší správní soud argumentaci cizince nepřisvědčil a konstatoval, že „*povinnost žalovaného propustit zajištěného žadatele o mezinárodní ochranu je dána tehdy, zruší-li soud právě takové rozhodnutí o zajištění, na základě kterého je žadatel v okamžiku vydání zrušujícího rozsudku zajištěn. Došlo-li tedy ke zrušení rozhodnutí o zajištění opírajícího se o důvod zajištění dle § 46a odst. 1 písm. b), aniž by*

v okamžiku vyhlášení zrušujícího rozsudku byl žadatel o mezinárodní ochranu podle tohoto ustanovení zajištěn, došlo toliko ke zrušení již neplatného (srov. ustanovení § 46a odst. 10 zákona o azylu) rozhodnutí o zajištění, které v předmětné době nemělo žádné právní účinky." Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*i v případě, kdy by v rámci jednoho konkrétního rozhodnutí o zajištění bylo žalovaným uplatněno více důvodů zajištění dle § 46a odst. 1 zákona o azylu zároveň, přičemž by v rámci následně iniciovaného soudního přezkumu takového rozhodnutí byl pouze jeden z těchto důvodů shledán neopodstatněným, rozhodnutí o zajištění jako celek by obstálo, neboť by byl naplněn alespoň jeden z důvodů zajištění a zajištění by tak nebylo lze označit za nezákonné*." Nejvyšší správní soud dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2015, č. j. 44 A 41/2015 – 16, podle něhož „*v případě úspěšného zpochybnění pouze jednoho z více současně aplikovaných důvodů uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je třeba zrušit pouze odpovídající část výroku napadeného rozhodnutí. (...) Zrušení pouze dílčí části výroku rozhodnutí odpovídající jednomu z více současně aplikovaných důvodů uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neaktivuje povinnost Ministerstva vnitra ČR podle § 46a odst. 6 věty poslední zákona o azylu umožnit žadateli bez zbytečného odkladu opustit přijímací středisko*." Podle Nejvyššího správního soudu tak logickým argumentem „a maiori ad minus" (od většího k menšímu) lze bezpečně dospět k závěru, že musí-li být k ukončení zajištění zrušeno rozhodnutí v celém rozsahu, tedy ohledně všech uplatněných důvodů zajištění, musí tomu tak být i v případě, kdy by tyto důvody byly uplatněny v několika různých rozhodnutích o zajištění. Rozhodnutí o zajištění z důvodu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu však zrušeno nebylo, a ani nemohlo být, neboť rozhodnutí nebylo v daném řízení předmětem soudního přezkumu. V nepropuštění ze zajištění v návaznosti na zrušení druhého rozhodnutí o zajištění soudem nelze shledat nezákonný zásah.

[25] I přesto, že se citovaný rozsudek ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017 - 36, týká zajištění cizince podle zákona o azylu, závěry v něm uvedené lze aplikovat i na zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Zásadní rozdíl je však v nyní posuzovaném případě nutno spatřovat v povaze rozhodnutí. V citovaném případě se jedná o na sobě nezávislá rozhodnutí o zajištění účinná v téže době, založená na základě odlišných důvodů. V případě stěžovatele je předmětem úvah souvislost rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení zajištění, které na ně obsahově navazuje. Z *ratia decidendi* rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017 - 36, však lze pro nyní posuzovaný případ dovodit, že esenciální pro posouzení, zda rozhodnutí o prodloužení zajištění samo o sobě obstojí, budou důvody, pro které bylo rozhodnutí o zajištění shledáno vadným. Bude-li se tento nedostatek týkat důvodů, na nichž výhradně a bez jakékoliv změny skutkových okolností stojí i rozhodnutí o prodloužení zajištění, bude i toto rozhodnutí o prodloužení zajištění stiženo vadou. O tom bude nutno rozhodnout v rámci samostatného soudního přezkumu ve správním soudnictví s ohledem na okolnosti dané v době, kdy o prodloužení zajištění bylo rozhodováno.

[26] Je ovšem nutno zdůraznit, že do té doby, než správní soud rozhodne, stále platí pravidlo, že žalovaný je po celou dobu zajištění povinen zkoumat, zda důvody zajištění trvají (§ 126 zákona o pobytu cizinců). Je rovněž povinen zajištění ukončit bez zbytečného odkladu po zániku důvodu pro zajištění [§ 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].

[27] Jestliže v soudním přezkumu rozhodnutí o zajištění vyjde najevo, že podmínky pro zajištění cizince přestaly v jeho průběhu existovat či vůbec nikdy nebyly naplněny, žalovaný je podle § 127 odst. 1 a) zákona o pobytu cizinců povinen ukončit bez zbytečného odkladu jeho zajištění trvající na základě rozhodnutí o prodloužení zajištění, které se opírá o zcela totožné důvody bez jakékoliv změny skutkových okolností. To platí i přesto, že navazující rozhodnutí o prodloužení zajištění je dosud účinné a pravomocné. Bezodkladné ukončení zajištění v důsledku zániku důvodu je v takovém případě právním institutem, který zaručuje, že nebude nepřiměřeným způsobem zasaženo do práva na osobní svobodu cizince. Tento postup odpovídá i dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je „*důsledkem zrušení rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění okamžité propuštění zajištěného cizince*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34).

[28] Může ale nastat i situace, kdy ačkoliv rozhodnutí o zajištění je *ex post* shledáno nezákonným, rozhodnutí o prodloužení zajištění, které bylo vydáno na základě týchž důvodů, a to ještě v době před samotným soudním přezkumem rozhodnutí o zajištění, nebude trpět stejnou vadou. K tomu může dojít tak, že v době, kdy bylo o prodloužení zajištění rozhodováno, již podmínky pro zajištění byly splněny, na rozdíl od doby, kdy se poprvé rozhodovalo o zajištění.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že obě popsané situace je třeba odlišovat a v každém konkrétním případě je nutno posoudit, jaký následek zrušení rozhodnutí o zajištění bude mít.

[30] Nutno je také zdůraznit, že podle § 129a zákona o pobytu cizinců je cizinec oprávněn podat žalovanému žádost o propuštění ze zařízení, ve které uvede veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena. O žádosti žalovaný rozhodne bez zbytečného odkladu. Proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví. I tento institut cizinci zaručuje ochranu jeho práv a žalovaného zavazuje, aby se otázkou trvání důvodů pro zajištění zabýval.

[31] Dále je třeba se pozastavit ještě u jednoho aspektu, který se objevuje ve výše uvedených rozhodnutích krajských soudů, s nímž Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Ta uvádějí, že „*jsou dány podmínky pro výjimku ze zásady přezkoumání rozhodnutí podle skutkového a právního stavu k datu jeho vydání ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.*“

[32] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „*vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*.“

[33] V rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012 - 46, se Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem rozhodnutí o prodloužení zajištění, kdy cizinec namítal, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci a nezohlednila jeho komplikovaný zdravotní stav. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že v této věci správní soudy „*vycházejí při*

přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)“ A dále zhodnotil, že „*ze správního spisu nevyplynulo, že by žalované v okamžiku rozhodování o zajištění byly známy nějaké okolnosti týkající se zhoršeného zdravotního stavu stěžovatele, resp. že by stěžovatel žalovanou o svém špatném zdravotním stavu informoval nebo ji z tohoto důvodu požádal o propuštění ze zajištění či o uložení mírnějších opatření. Žalovaná tak nebyla povinna v rozhodnutí o prodloužení zajištění zdravotní stav stěžovatele hodnotit ani uvažovat z těchto důvodů o uložení mírnějších opatření, neměla-li o špatném zdravotním stavu stěžovatele povědomost.*“ Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by se v případě přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění měla uplatnit výjimka z obecného pravidla podle § 75 odst. 1 s. ř. s.

[34] Odkazují-li krajské soudy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a přitom uvádějí, že „*zásada dle § 75 odst. 1 s.ř.s. neplatí bezvýjimečně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 č.j. 7 Afs 299/2016-25, kde jsou v odst. [20] uvedeny některé typové případy, kdy se zásada dle § 75 odst. 1 s.ř.s. neuplatní),*“ lze s nimi souhlasit. Tyto výjimky se však týkají zcela odlišných situací (v podrobnostech viz rozsudek ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53, kvůli čl. 95 odst. 1 Ústavy v případech nezákonného územního plánu; rozsudek ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 - 75, týkající se rozhodnutí o odnětí dávky sociální péče a o nepřiznání příspěvku na živobytí; či rozsudek ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011 - 181, týkající se zpochybnění existence exekučního titulu při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení). Výjimku z obecného pravidla podle § 75 odst. 1 s. ř. s. je nutno náležitě odůvodnit, a to existencí důvodu, který je srovnatelný s těmi výše uvedenými. Porušení zákonného pravidla představujícího jednu ze základních zásad soudního přezkumu správních rozhodnutí bez existence některého z oněch výjimečných důvodů zakládá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 6 Ads 122/2010 - 178; či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59).

[35] V případě nyní posuzovaném Nejvyšší správní soud shledal, že ačkoliv bylo rozhodnutí o zajištění, na něž napadené rozhodnutí odkazuje, zrušeno pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelné délky trvání doby zajištění, nejsou ve vztahu k napadenému rozhodnutí dány tytéž důvody nepřezkoumatelnosti. Lhůta, na kterou se zajištění stěžovatele prodlužuje, není nesrozumitelná. Jakkoliv nebylo možné podle rozhodnutí o zajištění stanovit, kdy lhůta k zajištění uplyne, jelikož žalovaný rozporuplně ve výroku uváděl 70 dní, kdežto v odůvodnění 60 dní, je z napadeného rozhodnutí zřejmé a srozumitelné, že prodloužená lhůta zajištění skončí 29. 9. 2018 a bude trvat 40 dnů. Není tedy pochyb, že první den prodloužené lhůty bude den 20. 8. 2018. Žádné další okolnosti uvedené v napadeném rozhodnutí s tímto nejsou v rozporu.

[36] Nelze proto dospět k závěru, že by v tomto případě napadené rozhodnutí bez dalšího následovalo osud rozhodnutí o zajištění, a muselo být soudem zrušeno. Napadené rozhodnutí netrpí vadou, pro niž bylo zrušeno rozhodnutí o zajištění. Pokud jde o odůvodnění trvání důvodů pro zajištění v napadeném rozhodnutí, Nejvyšší správní soud se touto otázkou zabývá níže v bodě [45].

pokračování

III. B Odůvodnění doby prodloužení

[37] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný dostatečně neodůvodnil, jaké jednotlivé kroky byly učiněny pro realizaci vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byly kroky podnikány, čeho se podařilo dosáhnout, co je ještě třeba zařídit, a nejasně byly uvedeny i okolnosti, pro které byla realizace vyhoštění naplánována ke dni 17. 9. 2018.

[38] Podle § 124 odst. 3 věta třetí an. zákona o pobytu cizinců citovaného v bodě [13] je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, je-li to nezbytné k pokračování v přípravě realizace správního vyhoštění.

[39] Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení svobody. Dále lze dobu nad tento limit prodlužovat při splnění podmínek podle § 125 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců.

[40] K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[41] Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že „[n]*edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“

[42] Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Aplikace správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt

odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39). Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012 - 59).

[43] Podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, je rozhodnutí o prodloužení zajištění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění, co se týče požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel byl s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto nebylo třeba okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení zajištění detailně znovu popisovat a postačovalo stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Ze spisového materiálu nikterak nevyplývalo, že by došlo ke změně skutkových okolností, a proto důvody pro prodloužení zajištění, jak byly popsány v rozhodnutí o zajištění, trvaly. Postačovalo tedy na ně v odůvodnění v podrobnostech odkázat a nebylo nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.

[44] O to podrobněji však je třeba v rozhodnutí o prodloužení zajištění nutné uvést, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená lhůta pro zajištění cizince a z jakých důvodů bylo nutné trvání zajištění prodloužit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012 - 46).

[45] Uvedené požadavky žalovaný v napadeném rozhodnutí naplnil. Popsal, že v době výkonu rozhodnutí o zajištění neustále zkoumal, zda důvody k zajištění stěžovatele trvaly. Podle evidence v informačním systému smluvních států byl stěžovateli zakázán vstup do schengenského prostoru, jelikož je osobou nežádoucí či představuje bezpečnostní riziko. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stěžovatel stále odmítá dobrovolný návrat do země původu a nejsou ze spisu známy žádné okolnosti, které by odůvodňovaly uložení zvláštních opatření za účelem vyhoštění podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Neshledal žádné důvody, pro které by nebylo možné vyhoštění realizovat. Žalovaný dále na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí popsal, jak probíhá příprava realizace vyhoštění, na koho se obrátil, s kým komunikoval a jaké nezbytné kroky je třeba ještě podniknout. Spisový materiál pak obsahuje podrobnou dokumentaci veškeré komunikace. V neposlední řadě žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, z jakých důvodů je realizace správního

vyhoštění předběžně naplánována na 17. 9. 2018. Dále se vyjádřil i ke svému uvážení, že z procesní opatrnosti, vzhledem k zásadě hospodárnosti řízení, ponechal prostor pro administrativní průtahy a dobu zajištění prodloužil do 29. 9. 2018, což je při složitosti a nákladnosti procesu přípravy realizace vyhoštění do Kamerunu zcela opodstatněné a racionální. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s posouzením krajského soudu, že žalovaný srozumitelně a zřetelně formuloval úvahy, kterými se řídil při prodloužení zajištění žalobce, a prodloužení předběžného termínu o 12 dnů náležitě odůvodnil. S ohledem na shora uvedené tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je tak zcela přezkoumatelné a netrpí nedostatkem důvodů. Námitka stěžovatele tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[47] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[48] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli usnesením ze dne 20. 7. 2018, č. j. 33 A 37/2018 - 16, ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát. Podle § 35 odst. 10 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna v dané věci ustanovenému zástupci náleží v řízení o kasační stížnosti za poskytnutí jednoho úkonu právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívajícího v podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3100 Kč za úkon [§ 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce tak činí 3100 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 300 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 3400 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu